

שָׁדֵךְ חִלּוּמָד לְזִבְחָה (א' דָרָשׁ חַדְשָׁתִים)

סְלָמָךְ רַבִּי מִתְּנִינָה

ח וְדֹעַ, שָׁזָה הַמִּצְחָה הַגְּחַשׁ – יִנְיקֵתוּ מִזְקָנֵי הַדָּוֹר, מִמְּאַרְבִּיכִי
יְמִים שֶׁבְּדוֹר, בְּשָׁאיִן בָּהֶם שְׁלִמוֹת, מִזָּה יוֹנֵק מִצָּחָה
הַגְּחַשׁ הַגְּלָל, בַּיְזָקָן – זֶה קָנָה חֲכָמָה' (קְדוּשָׁין ל'ב'), וְצָרִיךְ הָאָדָם,
בְּלָל מִה שְׁמַזְקִין, בְּלָל מִה שְׁגַתְסַפְתָּ וּבָא לוּ יוֹם מִימֵי חִיוּוֹ, לְהַזְּסִיף
בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁבָּא אַחֲרֵךְ תּוֹסְפוֹת אוֹר קְדָשָׁה וְדֻעָתָה, וְכָמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רְבּוֹתֵינוּ, זְכַרְזָנוּ לְבָרְכָה (קְנִים פָּרָק. ג): 'זָקָנִי תַּלְמִידִי חֲכָמִים
– בְּלָל זָמָן שְׁמַזְקִינִין, דַעַתָּן מִתְיִשְׁבָת עַלְיָהוּ' בַּיְצָרִיכִין בְּכָל יוֹם
וְיוֹם שֶׁבָּא אַחֲרֵךְ לְהַזְּסִיף בּוֹ קְדָשָׁה וְדֻעָתָה, בָּמוֹ שְׁבַתּוֹב בְּרָאשָׁת
אָן: "וַיַּקְרֵא אֱלֹקִים לְאוֹר יוֹם" – שֶׁבֶל יוֹם צָרִיךְ שְׁזִיאָר בְּיוֹתֶר בְּגָל.

אָבָל בשהזקנים, המאריכי ימים שבדור, פוגמים את ימיהם מצח הנחש, חכמת הטענה והגיל, כי מנפילה תימיהם של הזקנים, אשר אין דעתם מתיישבת בגיל, מפוגם הדעת הזה של אלו הזקנים יונק מצח הנחש, שהוא חכמת הטענה ומתגבר, חם ושלום, דעת החכמת הטענה, שפוגרים ברצון עליידי נפילה הדעת ותמים, שנופלים מהזקנים המאריכי ימים שאינם בראשם בגיל. וזה בחינת איזוב י"ד) "קצר ימים שבע רג'ו" הינו שטי הבחינות בגיל. קוצר ימים זה בחינת הזקנים שאינם בראשם קראי, שאין מוסיפים קדרה ו דעת בכל יום, שהוא עקר הזקנה והאריכות ימים בגיל, ובשהזקנים פוגמים את ימיהם ואין מארכין את ימיהם בקדשה ו דעת בגיל, זה בחינת קצר ימים, ומה יונק מצח הנחש, שהוא הפקה מצח הרצון, וזהו "שבע רג'ו" – הפקה הרצון בגיל.

אָבָל בְשׁוֹזְגִנִים כְּרָאוִי, בְּחִינָת: זָקָן – זֶה קְנָה חַכְמָה' וּכְבוֹן
בְּפָנֶיךָ, עַל־יִדְיוֹה מִתְגָּבֵר הַתְּגִלוֹת הַרְצֹן, בְּבִחִינָת (ישעיה
ט): "זָקָן וְגַשְׂוֹא פָנִים" – שָׁעַל יְדֵי זָקָן שְׁבָקְדָשָׁה מִתְגָּבֵר הַרְצֹן,
שֶׁהָוָא בְּחִינָת גַשְׂוֹא פָנִים, בַּי גַשְׂיוֹת פָנִים הוּא בְּחִינָת רְצֹן, בַּמוֹ
שֶׁאָמַר אֱלִישָׁע לַיהוָם (מִלְכִים ב ג): "לְזַלְלֵי פָנִי יְהוֹשָׁפָט אָנִי נִשְׁאָה אֶם
אָבִיט אַלְיךָ וְאֶם אַרְאָךָ" – שֶׁאֱלִישָׁע לֹא חִיה לו שְׁוֹם רְצֹן לַיהוָם,
רַק עַל־יִדְיָה גַשְׂיוֹת פָנִים שֶׁל יְהוֹשָׁפָט, עַל־יִדְיוֹה גַתְרָץָה אַלְיאָן.
גַמְצָא שְׁגַשְ׀יוֹת פָנִים הוּא בְּחִינָת רְצֹן, וְזֶה בְּחִינָת זָקָן וְגַשְׂוֹא
פָנִים בְּפָנֶיךָ:

ט וְצִדְקָה מְזֻעֵיל לָזֶה, שָׁעַל יְדֵי הַצִּדְקָה מִתְקָנִין וּמְעַלְיוֹן פָגָם
גַפְילָת הַיּוּמִים וְהַדְעָת שֶׁל הַזְּקִנִים מִארִיבִי יָמִים,
שָׁאַיִם כְּרָאוִי, שְׁמֹזָה יְגִיקָת מִצָּח הַגְּחַשׁ בְּפָנֶיךָ, בְּבִחִינָת (קְהַלָּת י"א):
"שְׁלַח לְחִמָך עַל פָנֵי הַפְּנִים, בַּי בְּרַב הַיּוּמִים תִמְצָאנוּ" – שְׁפַח
הַצִּדְקָה מְזֻאָין בְּרַב הַיּוּמִים, דְהִינוּ בִמְאַרְבִּיכִי יָמִים, בַי עַל־יִדְיָה
הַצִּדְקָה מְעַלְיוֹן וּמִתְקָנִין הַפְגָם שְׁלַחֵם בְּפָנֶיךָ. וְזֶהוּ: "שְׁלַח לְחִמָך עַל
פָנֵי הַפְּנִים", הַיְנוּ שְׁתַתְנוּ צִדְקָה, וְתַהְפְּטוּב מִבְטִיחָה, שְׁתַהְפְּסֵד
שְׁאַתָּה מִפְסִיד מִמְוֹנָה, שְׁפֹזְרָת לְצִדְקָה תְרוּיחָה וְתִמְצָאנוּ בְרַב
הַיּוּמִים, בִמְאַרְבִּיכִי יָמִים בְּפָנֶיךָ, בַי עַל־יִדְיָה הַצִּדְקָה מְעַלְיוֹן פָגָם גַפְילָת
הַדְעָת שֶׁל הַמְּאַרְבִּיכִי יָמִים, שְׁמֹזָה הוּא יְגִיקָת מִצָּח הַגְּחַשׁ בְּפָנֶיךָ,
וּמְזֻצְיאָין בֶל הַיְנִיקָה וְהַחִזּוֹת שֶׁל מִצָּח הַגְּחַשׁ, חַכְמָת הַטְּבָע,
וּמִתְגָּבֵר בְּחִינָת מִצָּח הַרְצֹן. בַי עַקְרָב עֲבוֹדָת הַצִּדְקָה הִיא
בְּבִחִינָת: וְאֵת הַעֲרָבִים צִוְיתִי וּכְבוֹן בְּפָנֶיךָ, דְהִינוּ מִה שְׁאַרְבִּיכִים
בְהַתְּחִלָה לְשִׁבְרָה הַאֲכֹזְרִיות לְחַפְכוּ לְרָחְמָנוֹת, וְמֹזָה בְעַצְמוֹ
מִתְגָּבֵר בְּחִינָת הַרְצֹן, בַי מִגְהָה וּבַה אָבָא לִיזְוֵל בְה גְּרָגָא (פְנַחְדָרִין
ל"ט), מַאֲחָר שְׁמַרְתָגְבָר וּמַהְפָך אֲכֹזְרִיות שְׁבָטָבָעוּ לְרָחְמָנוֹת, עַל-

ואז בְּשֶׁגֶב נָעַמְךָ מֵצָח הַנְּחַשׁ וְנִתְפְּלָה בְּחִינַת מֵצָח הַרְצֹן, אָזִי נְבָנָעִים וּנוֹפְלִים קֹול הַחַיוֹת רְעוֹת, וְנִשְׁמַע קֹול הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב, שֶׁהָזָא הַתְּגִלוֹת הַרְצֹן בְּפֶל. וְאָזִי בְּשֶׁפֶת נִתְגָּלָה הַרְצֹן, נִعְשָׂה יִרְאָה בְּפֶל. וְעַל-יִדִי תִּירְאָה יִכְלִין לְקַבֵּל הַחַסְד בְּפֶל. וּבְשֶׁשׁוֹפֵעַ הַחַסְד, אָזִי אֵין צְרִיכֵין לְעַשׂ שָׂום עַסְק וּמְלָאָכָה בְּפֶל, כִּי אָזִי נִתְקִים: "וְעַמְדוּ זָרִים וְרָעוֹ צָאָנָכֶם וּכְוֹ" וְאַתֶּם כְּהַנִּי ה' תִּקְרְאוּ" וּכְוֹ, בְּפֶל. וּכְלָ זֶה נִعְשָׂה עַל-יִדִי הַצְּדָקָה בְּפֶל. נִמְצָא שְׁתְּזֻלָּת הַצְּדָקָה גָּדוֹל מַאֲד:

וְעַל-בֶּן בشرطך יעקב לעשות רצון בעשו, אמר: "זולקחת מנהתי מיידי, כי על-בן ראיתי פניך בראש פני אלקים ותרצני" (בראשית ל"ג). כי גם מה שפותגין לעפו"ם, הוא גם-בן בחינת צדקה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (בבא בתרא ט): יונゴשיך צדקה, ועל-ידי צדקה נעשה רצון בג"ל. וזהו שאמר לו: "זולקחת מנהתי מיידי", הינו צדקה, בחינת מלאכי נ: "מגישי מנהה בצדקה". כי על-בן ראיתי פניך בראשות פני אלקים", הינו כמו ראות פני אלקים, שהוא בחינת (דברים ט"ז): שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורה את פני ה", דהיינו ימים טובים, שעיל ידים נתגלה הרצון, ועיקר התגלות הרצון על-ידי ימים טובים הוא על-ידי הצדקה בג"ל), כמו-בן יהיה נעשה אצל רצון על-ידי הצדקה, וזהו: "תרצני" בג"ל. כי מאחר שהמנחה והצדקה שפטנו לעשו היא בחינת הצדקה ממש, בחינת: יונゴשיך הצדקה, נמצא שעיל-ידי זה נתגלה הרצון העליון, שהוא נתגלה על-ידי הצדקה בג"ל, ומשם נשתלשל הרצון למטה ונעשה רצון גם בעשו):

יא זזה בחייבת מלכמת דוד ונגלית (שמואלא י"ז), כי גלית היה רוצחה להראות בחכמתו, שהכל על פי הטבע, כי היה יונק ממצח הנחש, בבחינת: "ימצחת נחשת על רגליו", שתלה כל הפסות בחיזוב הטבע, שהוא בחינת מצח הנחש בג'ל. ועל כן "חרף מערכות אלקים חיים" (שם), כי היה רוצחה להראות, שהכל על ידי מערכת השמים לפי חיזוב הטבע, חם ושלום:

וְדֹוד הִיה אִישׁ חֵיל (שמואל א' ט"ז). ועמד בָּנֶגֶד וְאָמַר, שֶׁבְּכֶר הִיה
לו מְעַשָּׂה בָּזֹן: וּבָא הָאֲרִי וְהַדּוֹב – דְּהִינָנו חִוּת רַעֲוָת
הַגָּל הַדּוֹרִים וַטּוֹרְפִים, שָׁהֵם חֲכָמִי הַפְּטָבָע בְּפָ"ל. וְנַשְׁא אֶזְה
מְחֻעָדר – הִינָנו מְחֻעָדר הַגָּמוֹר, שְׁפַשָּׂא וְסַלְקָא זֹאת מְחֻעָדר הַגָּמוֹר,
דְּהִינָנו שְׁכַפֵּר בָּזֹה, שְׁהָשָׂם יְתִבְרֵךְ בְּרָא הַכָּל בְּרַצְוֹנו אַחֲר הַעֲדָר
הַגָּמוֹר, רַק שְׁחַפֵּל עַל פִּי חִוּב הַפְּטָבָע, חָם וְשָׁלוֹם. וַיַּצְאָתִי אַחֲרִיו
וְהַבְּתִיו – הִינָנו שְׁחִיִּתי מַתְגִּבר עַלְיוֹ וְהַכְּנַעַתִּי וְהַשְּׁפָלָתִי אַזְוֹנו.
וַיַּקְם עַלְיוֹ – הִינָנו שְׁאַחֲר בְּךָ הַתְגִּיבָר עוֹד בְּנֶגֶד. וַיַּחַזְקָתִי בְּזַקְנָנו
– הִינָנו שְׁהַבְּנָתִי, שַׁבֵּל בְּחֹזֶוּ וַיַּנְיקְתוּ עַלְיִדְיוֹ מִצָּח הַגָּחֵשׁ, שַׁיּוֹנֵק
מְזֻקְנִי הַדּוֹר שְׁאַיִם כְּרָאִי בְּפָ"ל, וְעַל בֵּן הַחַזְקָתִי בְּזַקְנָנו, שְׁהַחַזְקָתִי
וְתַפְסָתִי שֶׁם בְּשָׁרֶשׁ יַנְיקְתוּ בְּזַקְנָנו הַדּוֹר. וְהַבְּתִיו וְהַמִּתְיו –
שְׁהַכְּנַעַתִּי וְהַשְּׁפָלָתִי אֶת חֲכָמִי הַפְּטָבָע, חִוּת רַעֲוָת, עַלְיִדְיוֹ
שְׁהַחַזְקָתִי בְּזַקְנָנו, בְּשָׁרֶשׁ יַנְיקְתָם בְּפָ"ל. וְעַל בֵּן: וְהִיא תְּפִלְשָׁתִי
בְּאַחֲר מְהָם – בַּי הָוּ גַם בֵּן בְּחִינָה זו מִפְּשָׁש, שַׁבֵּל בְּחֹזֶה מִפְּשָׁחָה
הַגָּחֵשׁ, בְּחִינָת: "וַיִּמְצַחֵת נְחַשָּׁת" וּכְיוֹ בְּפָ"ל, וְעַל בֵּן גַם הָוּ אֶבְמֹותָם,
וְאָכְל לְהַכְּנִיעוֹ וְלְהַפְּלוֹ. וְזֹה שְׁבָתוֹב (שם): וְתִטְבָּע הָאָבָן בְּמִצְחָו
– הִינָנו בְּמִצָּח הַגָּחֵשׁ, שְׁהַכְּנִיעוֹ עַלְיִדְיוֹ בְּחִינָת (מִשְׁלֵי י"א): "אָבָן
שְׁלֵמָה רַצְוֹנו" בְּחִינָת רַצְוֹן בְּפָ"ל. וְזֹה בְּחִינָת שְׁהַזְהִיר יְשִׁי אֶת דֹוד
בְּלֶכֶתּוּ לְשָׁם: "זֹאת עַרְבַתּוּמָת תְּקַח" זה בְּחִינָת עֹזֶב בְּחִינָת צְדָקָת.

כפי עקר עבודת הצדקה – בבחינת עורך, בחינתה: "זאת הערבים ציויתך" וכו' פג"ל, כפי על-ידי הצדקה הוא מוציא חיים של מצח הנחש, שזינק מזקני הדור פג"ל:

כָּלְקָרְבָּן הַמִּזְרָחִי מִזְרָחֶנֶּרֶת

ו על-ידי שפתגלה שהפל מותנהג ברכינו יתברך ואין שם חיוב הטעב כלל על-ידי זה נעשה יראה כי אז יודעים שיש שבר ונענש וישך להתראה מפניו יתברך אבל בשנו פליין לכפירה אבל הפל מותנהג על-פי הטעב אין שיך יראה חם ושלום אמר הפטעתי עין איוב טז ד שאמר אליפז לאיוב שטלה הפל במערכת השמים אף אתה תפיר יראה:

וזה התגלוות הרצון היג"ל הוא עליידי הימים טובים. כי כל يوم טוב קדש קורא ומכירז ומגלה את הרצון שהפל מתנהג רק ברצונו יתברך ואין שום חיוב הפטבע כלל. כי בכל יום טוב ויום טוב עשה בשםיהם יתברך עמנו אורות נוראות שהם הפל הפטבע, בפפסח יציאת מצרים שהוציאנו ממצרים באורות נוראות, בשביעות מתן תורה שנתן את התורה באורות נוראות, בסככות החקף ענני בבז' שעלידי כל אלו האורות והמוספות הנוראים שעשה עמנו בכל השלישי רגלים נתגלה שהפל מתנהג רק ברצונו יתברך לבד ואין שום חיוב הפטבע כלל. אך צריכין להטות אוננו ולבו הייטב לשמע קול הקריאה הקדושה זואת ועלידי זה זוכה לשמחת יומם טוב, כי כל אחד בפי מה שזוכה לשמע לבו קול הקריאה היג"ל של יומם טוב שהפל מתנהג ברצונו יתברך לבד בין זוכה לשמחת יומם טוב:

ספר יג' מז' רצ' ה'ז'ב:

פג והגיה בכל השנה הזאת מפל רפואי הדבורים קדושים ונוראים

שדברתי עם בני הגוערים, בתקלה לא ראיתי פעליה ברוב השנה, אך במציע הקיז נtauור אחד שהיה רב דברי בשנה זו את עמו ביוצר, והתייחס מכך אותה תרבה מאד על התמדת הלמוד כי היה ממכחורי בני הגוערים ומפלא בלמוד והעולם החזיקו אותו שמתמיד בלמודו אבל אני השגחת בז ראיית שAINO לו מוד כלל והוכחתי אותו על זה והודה לך דברי והיה משתוקק מאד שאכנים אותו בתוך התמדת הלמוד אבל יצר לב האדם רע מגעורי והיה קשה לתרגילו בתמדת האל ספרתי לו עצם נראות גדלת רבנו זכרונו לברכה את כל אשר עשה לנפשו ואיך הבנים אותו להתميد בלמוד בכמה דרכים נפלאים וספרתי לו מאשר עבר עלי בזה אצלו זכרונו לברכה ואף על פי כן לא פעלתי אצלו כלל ימות החורף כי אם מעט שה咍 למד יותר מבתחה אבל לא ברצוני בראשי באמת אבל מרבי אמתת הדברים חמים בגחליל אש שספרתי לו ממנה זכרונו לברכה הבערו בו, עד שבאמת הקיז נתעורר לבו וה咍 להתמיד בלמודו בתמדת גולה ונפלאה והיה מתמיד גדול שיש שנים רצופים ונמר בהם כל הארץעה פוסקים הנדולים ובתוך בה נשנה לטובה גם בשאר דבריהם, גם שארי אנשים נתקרבו מעט וה咍ו להתעורר להתפלל בלבנה ונמעו על ציון הקדוש שלו לאומין וכן עזרני שם יתברך מעת מעט בכלל עת:

ונמשך בז שתי שנים שלא היה לי דירה שלי מלבד השנה הראשונה שהוא בין הכל שלוש שנים מיום הסתלקותו ואף על פי כן ה咍ו איזה מעט אנשים להתעורר משלכם ונשנה לטובה הרבה נברים ומחמת זה נתקשו בי באלה רבה באמת וכל מה שגתקרב יותר איזה נפש וראיית שגעשה רשם אצלו על ידי דברי

וְזַקָּנֵן וְכֹלֶא יַעֲבֹרִים בְּתִינְיָה וְבְמִשְׁנָה
לְאַלְמָנָה בְּתִינְיָה וְבְמִשְׁנָה שְׂדֵךְ אֲחָד מִסְפָּרִי רַבָּי שְׁחוֹת וְתִיןְיוֹן כְּפָלָא
בְּתִינְיָה וְבְמִשְׁנָה "חַק תָּנוּ וְאַיִלְבּוּ" יְצַא לְאוֹרָעִי וְרַגְזָתָא עַבְתָּה וְאַגְּדָה" שְׁבָתָה תִּיּוֹן המיות בְּתִינְיָה וְבְמִשְׁנָה

שְׁגַשְׁתָּגָה לְטוֹבָה, נְתַחְקָתִי בְּכָל פָּעָם בַּיּוֹתָר, וּנוֹסְרָתִי בְּדָבְרִיו
וּכְרוֹנוּ לְבָרְכָה שְׁהֽׁזְדִּיעַנִּי מִקְדָּם כֵּל וְזֹה שְׁגַשְׁתָּגָה לְהָאִיר בְּכָל הָעוֹלָם
בְּלֹא וְאַוְתִּי חִזְקָה בַּיּוֹתָר מִפְלָמָם בְּכָמָה לְשׁוֹנוֹת וּרְמִזּוֹם וְהַתְנוֹצִוּת
בְּלֹא שְׁעוֹר בְּכָל וּבְפִרְוּשׁ:

פָּد וְהַגָּה רְבִנָּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה הַגִּיחָה אַרְבָּע בְּנוֹת שֶׁלֶשׁ הַשְׁוֹאוֹת
וּבְתִּאְחָת קְרוֹזָה לְשִׁתְיִם עֲשִׂירָה שְׁנִים שְׁלָא נְשַׁתְּדָכָה עַדְיוֹן וּרְבִנָּנוּ
זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה מִחְמָת שִׁידָע שִׁיסְתָּלֵק וְדָבָר הַרְבָּה מִזָּה, הַיְתָה חַפְזִי
מַאֲדָד לְשִׁדְכָה בְּחִיּוֹן אֲדָד לֹא גְּזַדְמָן לוֹ שְׁהִזְקָה כְּרָאוֹי לְפִי בְּבוֹדוֹ וּבְמָה
פָּעָמִים דָבָר עַמִּי מִזָּה שְׁרָצָנוּ מַאֲדָד לְעַשְׂוֹת עַמָּה שְׁדֹזָה וּכְבָר דָבָר
בְּחִיּוֹן הַשְׁדֹזָה עִם רְبִי יַעֲקֹב יוֹסֵף אֲדָד לֹא נְגַמֵּר מִחְמָת אַיִזָּה סְכִסְמִזָּה
(מִחוֹתָנוּ שֶׁל רְבִי יַעֲקֹב יוֹסֵף שְׁלָא רְצָח לְפִזְרָרְבָּרְאָי עַל שְׁדֹזָה בְּזָה) וּרְבִנָּנוּ זְכָרוֹנוּ
לְבָרְכָה בְּכָל עֲנִינָיו הַיְוֹן דְּרָכָיו גְּפָלָאִים, שְׁאָפָע עַל פִּי שִׁידָע בְּרוֹחָה
קְדָשׁו שְׁזָה הַשְׁדֹזָה יְגַמֵּר בִּידּוֹעַ לְנוּ בְּכָמָה הַוְּכוֹחות, גַּם פָּעָם אַחֲת
אָמַר בְּפִרְוּשׁ לְרִ' יַעֲקֹב יוֹסֵף בְּזִיל אַטִּיפָאַלְיעָ זֶה כִּמְהָה שְׁנִים שִׁיחָה
מִחוֹתָנוּ עַמּוֹן, אֲפָעָל פִּי בְּנוּ עַכְשָׁו עַשְׂה עַצְמוֹ בְּאַיִנוֹ יְזִדָּע וְלֹא נְגַמֵּר
הַשְׁדֹזָה בְּגַ"ל, גַּם דָבָר לוֹ כִּמְהָה שְׁדֹוקִים לְפִנֵּי בְּתוֹן הַגַּ"ל, וְהַיָּה
מִקְבֵּל דָבָר הַשְׁדָבָנִים וּעַסְקֵל לְדָבָר עַמְּפָהִים, אֲדָד לֹא נְגַמֵּר שָׁוָם אַחֲד
מִהָּם, עַד שְׁגַסְתָּלֵק בְּשָׁלוֹם וְהַגִּיחָה לְפִנֵּי צֹאָה לְתַנֵּן לְבָתוֹן הַגַּ"ל שֶׁלֶשׁ
מִאוֹת אֲדָמִים בְּגַ"ל וְהַגָּה אַחֲרֵי הַסְּתָלְקוֹתָו הַתְּחִלָּנוּ בְּלָנוּ לְבַקְשָׁ
אַחֲרֵי שְׁדֹזָה וְגַמְצָאוּ גְּבִירִים גְּדוֹלִים שְׁרָצָו לְהַשְׁתְּדָךְ עַמָּה אֲדָד
הַוְּטוּבָה בְּעִינֵינוּ וּרְבִי יַעֲקֹב יוֹסֵף הַגַּ"ל הַתְּחִילָה תְּכָפָה לְבַקְשׁ וּלְהַתְחִנָּן
בְּמִכְתָּבוֹ שְׁהָוָא רֹצֶח לְהַשְׁתְּדָךְ עַמָּה אֲדָד לֹא הָיָה בְּמַעַם גְּדוֹלָה
שִׁיחָה רָאוֹי לְפִזְרָרְבָּרְאָי לְשְׁדֹזָה בְּזָה, וּמִחְמָת זֶה נְתַעַבֵּב הַדָּבָר
אַחֲרֵי הַסְּתָלְקוֹתָו, זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה, יוֹתָר מִשְׁנָה:

וּבְשִׁנְתָּה תַּקְעַב הַגַּ"ל סְמֻזָּה לְפִזְרָרְבָּרְאָי לְפִנֵּי בְּתוֹן הַגַּ"ל

עם בָּן רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף הַגְּלִיל וַיֵּשׁ בָּזָה תְּרִיבָה לְסֶפֶר אֲךָ אֵין הַזָּמָן
מְסֻפֶּיק:

የኢትዮጵያ ቤትና አገልግሎት

המתקרבים לצדיקי אמת יש בהם ארבעה בחרינות שחייבו רבותינו זיל לעניין ארבעה שנקנו לפרדס. כי יש מי שמקבל דרך ישירה מתרב ונעשה איש בשר עד סוףו, וזה בחרינת נכנס בשלום ויצא בשלום. ויש בחרינת הציז ונפגע, הציז ומota. דהיינו שנתלה בזאת מדי יותר מהמדה ועל ידי זה יכול למות או לצאת מdeathו. אך גם עליהם נאמר צדיקים ילכו בהם. אבל יש מי שפורך לגמרי ותרחק מזו הצדיק ונעשה מתנתק ולז, וזה בחרינת אחר שקצין בנטיעות. כי הצדיק ותרב שבדור הראשון שיהיה לו שני הבחנות שיש להתוrah שם חיים ושם מות, באופן שיהיה אפשר להמתקרב אליו לקבל ברצונו, צדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו. אם הוא חי באמת יזכה לקבל מתרב דרך ישירה ועצות טובות לשוב להשם ותברך. ואם לאו, והוא בא בעקמימות וטינה יש בלבבו, יוכל גם כן למציא בהרב מה שהוא רוץ, דהיינו שימצא בו דבר שיכפר בכל ותרחק לגמרי, וזה בחרינת ופושעים יכשלו. גם רחמנא לאן (שם).

מֵעַל יְדֵי הַצָּדִיקִים וְעַל יְדֵי הַתֹּרֶה יוֹצֵה לְאַהֲבָה אָזְהָב יַתְּבִּרְךָ בְּכָל
מֶكְוּם הַזֶּה בְּטִיבוֹ הַזֶּה בְּעַקְעָנוּ וַיְהִי לוּ שְׁלוֹם בְּמִדּוֹתָיו הַזֶּנוּ שֶׁלֹּא יְהִי
מְחִילָּק בְּמִדּוֹתָיו וּבְמַאוֹרְעָוֹתָיו שֶׁלֹּא יְהִי לֹא חָלוֹק בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין
בְּעַקְעָנוּ תְּמִיד יִמְצָא בָּו הַשֵּׁם יַתְּבִּרְךָ וּבָנָו יְהִי לוּ אַהֲבָה וְשְׁלוֹם עַם
חֶבְרוֹן וְעַם כָּל יִשְׂרָאֵל (שם ל.ג.).

מכ הצדיק האמת הוא הפקדה הפללית של כל ישראל על בן העקר הוא התקשורת לצדיקים ולדבר עם ביראת שמים וهم

סְדָרֶת שְׁלֹשִׁים וָהָרָה יְמִינָה

בתוכך קד פגע את חברו שרדף אחר הפטום בפ"ל ותכוף בשראחן רמזו לו: תדע, שאין זה אדם כלל, ולא תשא ותתנו עמו כלל כי אין זה אדם כלל! והלא מיד ולחש לו באזניו כל זה שאין זה אדם כלל, וכי בפ"ל והסתפל חברו, (הינו האדם של הפטום) וירא והגיה שך עם ליחם על בתיפו והתחיל להתחנן לו: אחיו זה בפה ימים שלא אכלתי, תנ לי לך! השיב לו: באז במדבר אין מועיל שום דבר, כי חי קודמי ואני צרייך להלחם בשביili והתחיל להתחנן לו ולבקשׂ מַאֲד: אתון לך מה שאתון (אך בודאי אין מועיל שום מחר ומתקן بعد ליחם במדבר) השיב לו: מה תתן לי, כי מה תוכל ליתת לי בעד ליחם במדבר השיב לו: (הינו וזה שבקש הלחם, שהוא האדם של הפטום, השיב לך אדם של הבהמות, שהוא בן הפלך האמת) אתון לך כל עצמי, שאמפר את עצמי לך بعد ליחם ונתינשב: (הינו האדם של הבהמות נתינשב בעצמו) لكنנות אדם, כדי לתקן לו ליחם! וקנעה אותו לעבד עולם

אָקְנָה וְלֹא יַעֲבֹר

סִדְרֵי הַלְמָדָר לִימָס לִי סִין

(א' דר' ח' תמן) ל'ז

וּנְשֶׁבַע לוֹ בְּשִׁבְעוֹת שִׁיחַה לוֹ עֲבֹד עַוְלָם גַּם בְּשִׁיבּוֹא לִישּׁוֹב,
וְהַזָּא יַתֵּן לוֹ לְחַם דְּהִינָּנוּ, שִׁיאָכְלוּ יְחִיד מִן הַשְּׁק עַד שִׁיכְלָה הַלְּחָם.
וְהַלְכָו יְחִיד אַחֲרֵי הָאָדָם הַיּוֹרֵד הַפְּלָל וְזֹה הַעֲבֹד הַזָּלָד אַחֲרֵיו (תַּיִנְיָנוּ
וְהָאָדָם שֶׁל הַפּוֹס שְׁגַמְבָּר לְעַבְדָּל לְהָאָדָם שֶׁל הַבְּהָמוֹת, הַלְּדָא אַחֲרֵי הָאָדָם
שֶׁל הַבְּהָמוֹת וְשֶׁנְיָחָם הַלְכָו אַחֲרֵי אָדָם הַיּוֹרֵד) וְעַל יְדֵי זֹה הַקְּל עַלְיוֹ קִצְתָּה
בְּשִׁיחַה צָרִיךְ לְהַגְּבִיהָ אַיזָּה דָּבָר אוֹ אַיזָּה עֲנֵנָן אַחֲרֵה קִיהְ מִצְוָה
עַל עַבְדוֹ (תַּיִנְיָנוּ עַל זֹה הָאָדָם שֶׁל הַפּוֹס שְׁגַמְבָּר לוֹ לְעַבְדָּה) שְׁגַגְבִּיהָ לוֹ
וּשְׁיַעַשָּׂה לוֹ חִפְצָו וְהַלְכָו יְחִיד אַחֲרֵי אָדָם הַיּוֹרֵד הַפְּלָל וְבָאוּ לְמַקּוֹם
שְׁהָיוּ שָׁם נְחַשִּׁים וּעְקָרְבִּים וּגְתַפְחִיד מִזֶּד וּמִחְמָת הַפְּחַד שָׁאֵל אֶת
הָאָדָם הַיּוֹרֵד: אִיךְ נִעַבֵּר בָּאָזְנָ? הַשִּׁיבָּה לוֹ הַלָּא גַּם זֹה יְפָלָא אֶלָּא
מַאי אִיךְ תְּכִנָּס וְתַבֹּא לְבִתְּחִיתָ? וְתַרְאָהוּ אֶת בֵּיתוּ שָׁעֹזֶד בְּאֹיר
וְאִיךְ תְּכִנָּס בְּבִתְּחִיתָ? וְהַלְכָו עִם הָאָדָם הַיּוֹרֵד הַפְּלָל, וְהַעֲבִיר אָוֹתָם
בְּשִׁלּוֹם וְהַכְּנִיסָם לְבֵיתוּ וְהַאֲכִילָם וְהַשְּׁקָם וְהַלְּדָה לוֹ.

פְּהָר שְׁלֵלָה שְׁרָאָה הַזְּוּזָה:

(י') מְכֻנִים אָדָם מֶלֶא קוֹפְתוֹ עַפְרָה לְבִתְּהַרְבָּה בְּסִטְמָה וּעוֹשָׂה בּוֹ כָּל צְרָנוֹ
(ועיין לעיל סימן ש"ח סעיף ל"ח) וְלֹא אָמְרִינָן שְׁהָוָא בְּטַל אֲגַב קְרָקָע הַבִּית
וְהָוָא שְׁיִיחָד לוֹ קְרָנוֹ זְוִית דְכִוּן שְׁלָא שְׁטָחוֹ מַוְכָּחָא מִילְתָא דְלַצְרָכוֹ
בְּעֵי לְיהָ וְאֵם הוּא עַפְרָה תִּיחַוּחָ מַוְתָּר לְכִסּוֹת בּוֹ: (י"ח) כּוֹי (פי' בריה
שְׁנוֹלְדָה מַתִּישׁ וְצַבִּי) אֵין שׁוֹחַטִין אָוֹתָו בַּיּוֹם טָוָב וְאֵם שְׁחַטוּ אֵין מַכְפִּין
אֶת דָמוֹ אֲפִילוֹ יִשְׁלֹׁו עַפְרָה מַוְן מִפְנֵי שְׁהָרוֹאָה יִאָמֶר וְדֹאי חִיה
הָוָא דָמָם לֹא כָּנָה לֹא הָיוּ מַטְרִיחִין לְכִסּוֹת דָמוֹ בַּיּוֹם טָוָב וְיַבָּא
לְהַתִּיר חַלְבוֹ וְלַעֲרֵב אֶם רְשּׁוֹמוֹ נִיכְרֵב יַכְמָנוּ: הַגָּהָה וְדוֹקָא שְׁשַׁחְטוּ בְּקְרָנוֹ
זְוִית וְכַחֲאֵי גּוֹנוֹא אֲכַל אֵם שְׁחַטוּ בְּאַמְצָעָיו הַחַצְרָא אֲפִילוֹ דָם בְּחַמָּה יִכְלָל
לְכִסּוֹת אֵם יִשְׁלֹׁו עַפְרָה מַוְן דְחָוָה לְיהָ כְּגַרְף שֶׁל רָעִי וְצַרְיךְ לְכִסּוֹת שְׁלָא
יַתְלַכְלָכוּ כָּלָיו בְּחַצְרָא (הַגּוֹתָא אַלְפְּסִי פְּרָקָקְמָא דְבִיצָה): (י"ט) שְׁחַטָּה בְּחַמָּה וְחִיה

ונתערב דם ויש לו עפר מוכן או אפר כירה אם יכול לכפותו בדקירה אחת שא"צ להרבות בשביל דם הבהמה יכפנו ואם לאו לא יכפנו: (כ) שחט צפור מערב יו"ט ולא כיסה דמו לא יכפנו ביום טוב:

סימן תצט (ה) אין מרגילין ביום טוב כיitzד הוא מרגיל זה המוציא כל הבשר מרגל אחד כדי שיווציא כל העור שלם ולא יקרע מפני שטורה בהפשטה וזה טורה גדול ואין בו צורך למועד: (כ) אפשר למלוג גדי אא"ב מולגו לאכול העור: (ג) בהמה שנשחטה ביום טוב מותר להגביה עורה וליתנה במקום דרישת הרגלים אע"פ שאין עליו בשר כלל ומותר למלוח עליו מליחה קלה בדרך שמולחים לצלי ומותר להערים ולמלוח כאן מעט וכן מעת עד שימוש את כולו אבל אם נשחטה מערב יום טוב אפשר: הגה ונזיות של עופת דיןן כמו בעור דמותר לטלטלו כדי להצניען כמו בעור: (ל) אין מולחין את החלבים ולא מהפכין בהם אפילו לשוטחן על גבי יתרות אע"פ שנשחטה ביום טוב וכן אמר לעלוה בשר עליהם באוויר: (ה) עלי שהוא דף עב וכבד וכלי הוא אלא שמלאכתו לא יאפשר לבתו שבסו הרים מותר לטלטלו לקצוב עליו בשר ולאחר מכן שקצב עליו אפשר לטלטלו מהומה לצל (אבל לצורך גוףו ומקומו שרוי):

סימן תק (ה) אין קוגניםبشر בפיטוק דמים לומר לטבה תן לי
במלע או בשתיים וכן לא יאמר לו הריני שותף עמד
במלע אלא מחלק להם שלישיית או רביעיות כפי החלקים שדרך
לחلك בעיר בלבד פיטוק דמים ו מביא שתי במעות ויאמר זו כזו
ולמהר שמיין הנשארת וכפי ששווה כך יפרע לו: הנה יש אומרים
דזוקא ישראל לגבי ישראל שרי בכחאי גונא אבל ישראל עם נברוי אפיקו

בכהאי גוננא אסור (הגוזת אשורי פרק אין צדי): (ב) אסור לשקל בשר אפילו בביתו לידע כמה יבשל ואפילו ליתנו בכף מאוזנים לשמרו מן העכברים אסור אם הוא תלוי במקום שרגילים לשקל בה ואפילו לשקל מנה נגדמנה אסור ומותר לשקל בידו שלוקח החתיכה בידו ומשער כמה יש בה וטבה אומן אפילו זה אסור אבל אם הוא יודע לכין דרך חתיכתו לחתק ליטרא או חצי ליטרא חותך בדרךו ואינו חושש: (ג) אין נוקבין נקב בבשר בסכין להטלתו בו אבל ביד מותר ואם לעשות בו סימן מותר אפילו בסכין: (ל) מולגין הראש והרגלים ומהבהבין אותן באור אבל אין טופלין אותן בסיד ולא בהרפה ולא באדמה דמתחו כייבוד ואין גוזין אותן במספרים שנראה כעונה לצורך השיער:

פְּרָרָה לְקֹאָפִי אַתְּפָלָה הַשְׁׂמָנָה

כח: זוננו ברחמייך הרבים, לשמע קול שופר בראש השנה מתוקע הגון וכשר זונבה לךים מצות שמיעת קול שופר בראש השנה בשילומות בקדשה ובטהרה גדולה, בחזקה ובשמחה רביה ועצומה, באימה ביראה ובאהבה גדולה ותعزيزנו שנובה לתקון כל התקונים הקדושים שארכיבין לתקן על ידי קול התקיעה והשברים והתרועה ובזוכות התקיעה הקדושה נזבה להמשיך עליינו קדשת החקמה ו התבוננה ותדעתי, זונבה לצחצח נשמותינו בשבע הצחצחות העליונות הקדשות ובזוכות התרועה הקדושה תזוננו להמשיך עליינו קדשת "משה היה רועה", שהוא הרועה ישראל האמתי, זונבה בזוכתו ובחו וקדשתו לקדשת הברית באמת ובזוכות השברים הקדוש נזבה לחלומות צודקים ואמתיים לחלים על ידי מלאך הקדוש, ותשמרנו ותצילנו על ידי זה מגנם הברית ומפרקה לילה בכל תבניות זונבה על ידי זה לתקן המשפט,

אָזְקֵנִי נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר ^{אָזְקֵנִי נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר}
לִקְרָב כָּלִיל אֶלְעָזֶר פֶּזֶר הָרֶץ תְּצִוֵּל עַצְלָל
לְפָזֶר שְׁדָק נְצָחָה שְׁמָךְ קְזָה רְבָבָי שְׁהָזָה וְתִזְקָזָה לְפָלָל
וְתִזְקָזָה "חַק נָתַן וְאֶלְעָזֶר עַבְרָה וְאֶגְזָה" שְׁעִיר יְשִׁיבַת תִּיּוֹן המימות
וְתַעֲזִרְנוּ וְתוֹשִׁיעָנוּ לְהַשְׁקֹות אֶת הָלֵב בְּקָדְשָׁה גְּדוֹלָה, וְלַכְבּוֹת
הַמּוֹם הָלֵב הַבּוּר אֶל הַתְּאֻוֹת רְעוֹת וּבְפִרְטָת לְתָאֻות נָאָפָּה
וּתְמַשֵּׁיךְ עַלְינוּ מִימֵי חַחְסָד וּתְרַחְמִים, מִימֵי תְּדֻעָת וְתְּבֻנָה,
וְתַשְּׁאַב לָנוּ "מַיִם בְּשָׁוֹן מַמְעִינִי הַיְשָׁועָה", וְתַשְּׁבַר וְתַשְּׁקַה
וְתַכְבַּה צְמָאוֹן וְחַמְיוֹמוֹת הָלֵב דְּסִטְרָא אַחֲרָא, וְנַזְכַּה לְתַקּוֹן
הַמְשִׁפְט, וַיְקִים מִקְרָא שְׁבָתוֹב: "זָוְגֵל בְּמַיִם מַשְׁפַּט וְצִדְקַה בְּנַחַל
אַיִתּוֹן":

קכט: וּבָנֵן תַעֲזִרְנוּ וְתוֹפְנָנוּ לְקָדְשָׁת רָאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכְּפּוּרִים
וּסְפּוֹת וּשְׁמִינִי עַצְרָת, שְׁגָנָה לְקִבְּלַת הַיְמִים הַגּוֹרָאִים הַקְדּוֹשִׁים
וְהַטְהָוֹרִים הָאֱלֹהִים, בְּקָדְשָׁה נָוֹרָאת, בְּקָדְשָׁה גְּדוֹלָה מָאָד, בְּשְׁמָחָה
וּבְחִדּוֹה רְבָה וּעֲצֹוֹמָה מָאָד וְתַעֲזִרְנוּ לְקִים כָּל הַמִּצְוֹת
הַקְדּוֹשֹׁת הַפּוֹתְגּוֹת בִּימִים הַגּוֹרָאִים הַקְדּוֹשִׁים הַלְּלוֹא, בְּשְׁמָחָה
גְּדוֹלָה וּבִירָאָה וּבְאַהֲבָה וּבְלִבְטוֹב וּבְכָנָה עֲצֹוֹמָה וּבְשְׁלָמוֹת גְּדוֹלָה,
עַם כָּל פְּרִטְיָהָם וּדְקֹדְזָקִיחָהָם וּבְזֹנוֹתֵיהֶם וּתְרִינָגָמָצֹות הַתְּלִיּוֹם
בָּהֶם, בָּאָפָן שְׁגָנָה לְתַקּוֹן כָּל הַתְּקִינִים הַקְדּוֹשִׁים שְׁצִרְיכִין לְתַקּוֹן
בִּימִים הַקְדּוֹשִׁים הַלְּלוֹא:

כל: וְתַעֲזִרְנוּ בְּרַחְמִיד וְחַסְדִּיךְ הַרְבִּים, שְׁגָנָה לְקִבְּלַת רָאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְדּוֹשׁ וְהַגּוֹרָא מָאָד בְּקָדְשָׁה וּבְטָהָרָה גְּדוֹלָה וּבְזָכוֹת קָדְשָׁת רָאשׁ
הַשָּׁנָה גְּנוּבָה לְאָמוֹנָה שְׁלָמָה בְּאַמֶּת, וְתַעֲזִרְנוּ וְתוֹשִׁיעָנוּ שְׁיִתְקַבְּצָו
יחד כָּל חַלְקֵי נִיצּוֹצָות הָאָמוֹנָה הַקְדּוֹשָׁה, עַל יָדֵי קְבוּץ הַקְדּוֹשָׁה שֶׁל
עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַמְתַקְּבָּצִין בְּכָל הַקְהָלֹת הַקְדּוֹשֹׁת יְחִיד בִּימֵי רָאשׁ
הַשָּׁנָה הַקְדּוֹשִׁים, וַיְקִים מִקְרָא שְׁבָתוֹב: "זָיוְדוּ שָׁמִים פָּלָאָה ה/", אֲפָגָנָה
אֲמֹנוֹתָה בְּקֹהֶל קְדּוֹשִׁים", וְגָנָבָה עַל יְדֵי זֶה לְתַקּוֹן הַמְחֵין הַקְדּוֹשִׁים
וְתַעֲזִרְנוּ וְתוֹפְנָנוּ שְׁיִמְשָׁךְ עַלְינוּ קָדְשָׁה גְּדוֹלָה בְּכָל הַחֲמִשָּׁה חִזְקִים
הַגְּמִישִׁים מִמְּחַנָּה, שֶׁהָם חֹשֶׁךְ הָרָאות, וְחוֹשֶׁךְ הַשְּׁמָעָה, וְחוֹשֶׁךְ הַרִּיתָה,

סִדְרַ הַלְמָדָר לִימָס לֵי סִינָן

א' דֶּרֶךְ תִּמְנוֹ

לִקְמָה

אֲקַדְּנָה וְלֹא יַעֲבֹר

וחוש הטעם, וחוש המשוש, שימשך קדשה גדולה על כל החמשה
חוושים שבמה משרשם העליון שבקדשה:

כלא: ותמשיך עליינו השגחתה השלמה מראש השגה על כל
השגה בלה, ותשגיח עליינו בעין חמלתך תמיד, במו שפתותך:
”תמיד עיני ה’ אלקיך ביה, מירשית השגה ועד אהירת שנה”,
ותשמע קול תפלותינו ותחנותינו וזעקותנו ושועותנו ואנחותינו
וקול תריעת עמה ישראל ברחמים ותמשיך עליינו יראתך הגדולה
ותריח אותנו ביראתך, ויקים בנו מקרא שפתותך: ”זתריחו
ביראתך” ותנו פחדך, ה’ אלקינו, על כל מעשיך, ואימתך על
כל מה שבראתך, ויראוך כל המעשים, ושתחו לפניה כל
הברואים, ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבך שלם ונזוכה
להרבות במצאות ובמעשים טובים בכל השגה עד נזוכה
שתפעם בראש השגה טעם מצותינו ומעשינו הטעים ותזונו
ברחמיך לתקן ולעשות לך מטעמים טובים באשר אהבת
מפקודין דעתך, ותהייה ידה פשוטה לקבל שבים ותחזירנו
ותקבלני בתשובה שלמה לפניה:

כלב: ותרחם עליינו ותעזרנו ותושיענו נזוכה לשוב ביותר
בתשובה שלמה באמת בעשרה ימי תשובה ונזוכה לתקן בעשרה
ימי תשובה כל הפגמים שפגמנו בכל השגה בלה ובפרט גם
הברית אנא רחום ברחמיך הרבה, זפנו לתקdash בקדשה גדולה
ונוראה ביותר בעשרה ימי תשובה אשר בה נמצא לכל
דורשיך באמת, כמו שפתותך: ”דרשו ה’ בהמצאו קראוה בהיותו
קרוב” כי אתה ברחמיך ובחלתך הגדולה נתת לנו מותגה טוביה
הזאת אלו עשרה ימי תשובה הקדושים, כי ידעת כיبشر זדם
אנחנו ומהמר קרצנו, אין ”צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא

